

misli od Podplata proti Šmariji na Šentjur zidati in to bi po mojem mnenju za nas najbolje bilo; naj bi našo dolinico primiru pustili. Ker — če železnica skozi gre, nam ne prinese nič dobička, pač pa škodo, ker razrezali in razkosali bi nam najboljše travnike in njive, predstavljali ceste in pota. Kako težko je to za kmete pri delu, vé vsak. Odkupili nam bodo zemljo, pa po kateri ceni, to Bog zna. Nekteri bo dobil za travnik, sadunosnik komaj za polovico tega, za kar bi jo zdaj ne dal! Koliko pa imamo mi zemlje, koliko prostora? Kje bomo kaj druga kupili?“

„Mi se je nikako ne smemo preveč veseliti“, pravi drugi, kajti od malega zaslužka pri zidanju, ktero le kratek čas trpi, se ne da veliko upati. Vsaj veste, kako so prišli lani delavci iz Tirolskega brez denarja nazaj, da so se komaj spreoblekli. Napravili si ne bomo druga, ko grabne in jame po dolini kjer se zdaj voda lahko izteka. Menim pa, če smo odločni vsi zoper železnico, da jo bodo prestavili čez Šmarije. To je pa tudi boljše za nas, ker pri tem dvojen korist imamo. Imamo postajo na Podplat čez Šmarije in Šentjur v Celje in mali zaslužek pri zidanju nam tudi ne ujide.“

„Res je, pravi drugi, mi moramo tedaj to zdaj prav dobro prevdariti, ker pozneje nas zna grivati. Mi se moramo s tem posvetovati in če potreba tudi kaj od Šmarijčanov poizvedeti kako in kaj? Naš blagi gospod župnik so sicer za železnico skoz našo dolinico, pa kdo ve, če ne bodo v kratkem drugih misli postali? Moramo jih prositi.“

„Nedavno sem govoril z enim Šentjurskim kmetom, ki so mu tudi z železnico posestvo razrezali in mi je rekel, da naj se tega varujemo kolikor se da.“

Dobro, da se to menimo, zdaj bode treba delati, da se škode obvarujemo, pravi moj sosed, ki je prijel kupico v roko; poslušajte me: Našemu kraju se pravi Sladka gora, in to pride od sladke kapljice, ktero si pridelujemo. Toda zdaj misli priti kaj novega v našo dolino, in kako mislim za nas ne koristnega. Bojim se, če se to zgodi, da se bodo ljudje, ki bodo iz hriba doli v dolino za letečim vlakom gledali, kisle držali, in da ne bi vsled tega naš kraj dobil ime „kisla gora!“

Vsi so se govorniku smijali, jaz pa sem se poslovil od njih in med potjo to pa ono prevdarjal in prišel k spoznanju, da kmetje vendar le prav imajo.

Opomnja uredništva. Sedanji čas ne kaže zoper železnice braniti se in pisatej sam jo enim odsvetuje, da bi jo drugi tem gotoveje dobili.

Pomoček zoper pereči ogenj pri svinjah ima g. Jož. Petek v Velikej nedelji na razpo-

laganje, kakor je v 24. številu „Slov. Gosp.“ brati bilo.

Vino izdražbali so pri sv. Marjeti na Pesnici rajnega župnika Urbasa: polovnjak od l. 1862 po fl. 92.—, 1865, fl. 120.50, leta 1868. fl. 88.—, 1869. fl. 77.— 1875. fl. 67—78, 1878. fl. 35—38, 1879. fl. 65—73, 1880. fl. 83.— 1882. fl. 26.— 1883. fl. 29—56.50.

Uši s hmelja spraviš, še perje z žajfnico umivaš, ali pa če galuna (Alaun) v topli vodi raztopiš, na liter vode 1 deka, in hmelj škropiš. J. Hausenbichler.

Sejmi. 6. jul. Oplotnica, 7. jul. Vojnik, 8. jul. sv. Juri na Pesnici, sv. Hema, Pišce, 12. jul. Planina, Rogatec, Šoštanj, 14. jul. Loče.

Dopisi.

Iz Maribora. Stolni dekan preč. g. J. Matjašič so od papeža imenovani za stolnega prošta in so uže kot prošt nameščeni. Posojilnica slovenska prejela je meseca junija 27.743 fl. 28 kr. izdala 24.276 fl. od novega leta sem imela je dohodka 125.326 fl. 63 kr. izdatkov 121.860 gld. 18 kr., torej prometa 247.186 fl. 81 kr. Nemškutarji uže vidijo, da se zmaga nagiba na slovensko stran, da prode-reta baron Goedel in dr. Radaj. Zato pa so zelo razdevani: nekateri svetujejo za kandidate nemškutarjem: Schmiderer-Kandolini, drugi Schmiderer-Nagele, tretji in najbolj zavihani pa Schmiderer-Radaj, češ Radaj jim naj Schmiderer-Ambossa za seboj kakor ploč potegne v Gradec. Smešno. Slovenci pač ne marajo za Schmidererja in njegov „Hammer“. Bresteniški Wiesthaler si bode še noge polomil, tako leče in lazi za slovenskimi kmeti. Sladek pa je in gladek, da se mu vsak smeji in za hrbtno osle kaže, ker vé, kako je ta človek navadno „g...“ in se dere, da ga pol ure daleč čujejo. Schmiderer mu slobodno par novih črevljev kupi; vendar opravi mu ne bode nič.

Iz gornje-radgonskega okraja. (Bauernverein orehovski.) Zbralo se je 15. p. m. v Orehovcih 20—22 kmetov pričakovaje kaj koristnega in podučljivega slišati od svojega bauernvereinskega Wratschka, ki pozdravi v slovenski besedi. Ta pozdrav nas iznenadi. Mislili smo, glej, danes je Wratschko hipoma Slovenec postal in bo morda sejo slovensko vodil, ali prevarili smo se, ker hitro potegne iz žepa nemški časnik „Mittelstrasse“ in začne iz njega brati 37 točk, ki jih je nemški Schönerer v polajšanje kmečkemu stanu sestavil: gotovo tega ²/₃ poslušalcev niste razumeli. Ko je svojo zmožnost v čitanju nemških črk pokazal, potegne še iz žepa, da bi ga vsi razumeli, „Slov. Gosp.“, ki je omenjene točke pred nekoliko časa

svojim bralcem objavil. Wratschko je dostavljal svoje opombe, ki slabo svedočijo njegovo ljubezen do slovenskega naroda. Posebno je pa v teh opombah mislil svoje obteženo srce olajšati z zabavljanjem na duhovščino, češ da gleda le na lastni dobiček za blagor kmeta se pa ne briga in da „Slov. Gosp.“ le „bauernferajn“ in „šulferajn“ vedno zdelava. Sedaj ga nek poslušalec opozori, da se „Slov. Gosp.“ za orehovski „bauernferajn“ malo zmeni, ker sta mu bauernferajn in Wratschko premalenkostna. Na to vtihne Wratschko, ker tudi pri nekterih poslušalcih nezadovoljne obraze zapazi. Tudi naše gg. poslance je mislil Wratschko v tej seji podučiti, kako naj postopajo. Naši poslanci mu pa itak ne morejo biti po volji, ker se trudijo za narod slovenski, njemu bi pa ljubši bil Löschnigg, kteremu je tudi svoj glas dal. Pri tej seji je očitno pokazal, kakega mišljenja da je. Dasi ravno slovenske matere sin, zgubil je ljubezen do svojega jezika in gori za tujščino, može, ki se trudijo za prospeh svojega ljudstva, črni in ob zaupanje spravlja. Volitve so blizu: orehovski kmetje varujte se mož, ki v lastno skledo pljuvajo.

Kočarjev France.

Iz Dobrovc pri Slivnici. (Starodavni cerkveni pot prepovedan — star posilnimec.) Iz Dobrovc k farai cerkvi v Slivnici je že starodavni pot (gotovo že več 100 let obstoji). Ko se je južna železnica delala se je vozni pot nad Slivnico prestavil in ondi le pešpot ostal, h kteremu je tudi vodstvo železnice obrež napraviti dalo, tako da smo vedno prosti čez hodili; ko bi se nam to ne bilo napravilo, bili bi mi takrat tožili, ker železnica je bila dolžna vse potrebne pote, steze itd. napraviti. (Tukaj se opomni da peš se po drugem poti zavolj vode ne more v cerkev priti.) Lansko leto pa se nam je ta pot prepovedal; žandarjem je bilo zaukazano, da so pazili in nikdo ni smel čez železnico; morali smo tedaj po vodi in mokrih travnikih v cerkev gaziti. Ker so pa nekteri s silo hotli čez hoditi, je prišlo tako daleč, da so nekteri bili do pol leta v ječo obsojeni. Ker se nam je pa s tem velika krivica godila, pritožili smo se do vis. ministerstva. Zavolj tega bil je že sedaj dvekrat komisijon in lahko se je prepričal, da nam je ta pot potreben; sedaj upamo da se bo tam „rampa“ napravila. — Tudi pri nas imamo enega posilnimeca, Matevž Katza; on misli da le edina nemščina zamore človeka zveličati, zato je poprejšnja leta vedno kot volilni mož liberalce volil. S tem pa imamo že preveč sramote, za volilnega moža ga letos ne bomo volili, imamo še dovolj poštenih mož na izbiri, kteri bodo narodno volili, tedaj proč s M. Katzom.

A. L.

Iz Kozjega. (Ponemčen Slovenec) V nedeljo, dne 15. junija, smo god sv.

Antona, kteremu je v tukajšnji cerkvi stranski oltar posvečen, prav slovesno obhajali. Tudi ljudstva se je bilo od blizu in daleč veliko zbralo. Sobotni predvečer so za večernico Podčetrtički godeci godli. Naši nemškutarji pa mislijo, da bi velika pregreha bila, ako bi se o takih prilikah v našem gnezdu nemška himna (die Wacht am Rhein) ne čula. Tudi o tej priliki so jo godeci zagodli. Kdo pa jo je dal zagosti? Kak nemec? Ne. Kak nemškutar, kteremu gre primsek gospod in vsaj nemški zna? Tudi ne. Dal jo je zagosti nek ponemčen človek, kteri je pred 8 leti v bližnjih slovenskih hribih pri nekem g. župniku za hlapca služil in še besedice črhniiti znal ni, in nemščine še zdaj zmožen ni. Fej te bodi.

Iz Rač. V slednji volitvi v občinski odbor bila sta tudi g. Bothe (kterega že 6 let v odbor volili nismo) in oskrbnik grajšine Jožef Wratschko z malimi glasi v odbor voljena; ker pa slednji ni posestnik ali častni ud v občini, je c. k. okr. glavarstvo njegovo volitev ovrglo; 4. p. m. bo namesto tega drugi mož voljen; to mu naj ne dela skrbi; v slednjem času župan biti je težka reč, pa upamo da še bomo naprosili g. Požegarja, naj še to častno butaro naprej vzeme. Naša šola delala nam je vsako leto mnogo stroškov, ker morali smo precej najemnine plačevati; sedaj pa smo za šolo primerno hišo kupili, in glejte, Bothe nam je hotel nakloniti, da bi nam nemški Schulverein denarjev posodil, kteri bi si jih potem „intabuliral“ in naše otroke v pokvečeno, „prusko Nemčijo“ spravil, to smo pa odločno odbili ker za „Schulverein“ tukaj ni prostora. Žandarji so bili pri nas potrebni pa Bothe jih je tako dolgo nadlegoval, da so bili v Slivnico prestavljeni, s tem je pa sam sebi še največjo škodo napravil, sedaj se kesa pa je prepozno. Če bomo za šolo denarjev potrebovali, dobimo jih od narodne strani pod ugodnimi pogoji. Naš gospod učitelj dal je napraviti drevesnico brez vsih stroškov občine, v kterej šolarje drevje saditi in cepiti uči, za kar smo mu prav hvaležni.

A. L.

Iz Makol. Tukaj je vse ljudstvo narodno navdušeno, kajti vse rado prebira „Slov. Gosp.“ Le mala peščica ga se ogiblje, ki se baje čuti svojemu nemšk. pisacu pokorna, ker njihov pisac bi bil rad „kladvo“, a predstojniki naj bi bili „naklo“. Pa vendar bomo mi zvesti rojaki ostali in pri razpisanih volitvah izbrali le take može, ki bodo stali, kakor skala na bližnjem Boči za narodno slovensko stran! To je pri nas uže čez 20 let navada in pri tem ostanemo. Živeli Slovenci in slovenski poslanci. Tisti pisac pa naj lepo mirno svoj posel opravlja ter se naj ne vtika v naše volitve, saj uže vé zakaj! Če treba, mu še bolj trdno povemo!